

Valsts drošības komitejas zinātniskās izpētes komisija

WWW.LU.LV/VDKKOMISIJA

ZIŅAS

Sākums > Ziņas

Ieskats LPSR iekšlietu un valsts drošības ministra Nikolaja Kovaļčuka Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru lietā

LPSR VDK zinātniskās izpētes komisija
20.08.2017

PSR iekšlietu ministra, LPSR valsts drošības ministra Nikolaja Kovaļčuka biogrāfiskās ziņas no Latvijas Nacionālā arhīva Latvijas Valsts arhīva PA-15500. fonda, 2. apraksta, 1278. lietas (LKP CK nomenklatūras kadru personas lieta) un PA-15500. fonda, 2. apraksta, 4. lietas (LKP Jelgavas rajona komitejas nomenklatūras kadru personas lieta) apkopoj LPSR VDK zinātniskās izpētes komisijas priekšsēdētāja vietniece juridiskās zinātnes jautājumos Dr. iur. Kristīne Jarinovska.

Apskats *.pdf datnes veidā pieejams šeit. Plašāka informācija - Kristīne Jarinovska, +37129777788.

Nikolaja Kovaļčuka Latvijas Komunistiskās partijas (LKP)[1] Centrālās Komitejas (CK) nomenklatūras kadru personas lieta[2] sastāv tikai no trim dokumentiem, tāpēc tā sniedz salīdzinoši nepilnīgu informāciju, kas, piemēram, apgrūrina iespēju novērtēt publiski pieejamās ziņas par Nikolaja Kovaļčuka dzīves un darba gaitām, tai skaitā to atbilstību īstenībai.[3] Nikolajs Kovaļčuks, Kuzmas dēls savā 1953. gada 7. marta vadošo kadru uzskaites personas lapā norādījis, ka ir dzimis 1902. gada augustā, konkrēta datuma vietā norādīta jautājuma zīme. 1953. gada 7. marta autobiogrāfijā precizēts, ka dzimis 1902. gada 8. augustā.[4] Atbildot uz jautājumu par savu dzimšanas vietu atbilstoši administratīvajam dalījumam dzimšanas brīdī, Kovaļčuks norādījis, ka ir dzimis Holmskas guberņas[5] Grubešovskas apriņķa Dolgobičevā, kas vadošo kadru uzskaites personas lapas aizpildīšanas brīdī bija Polijas Tautas Republikas teritorijā.[6] Nikolajs Kovaļčuks minējis, ka ir ukraiņis, ka viņa vecāki gan pirms, gan pēc "Oktobra revolūcijas" bijuši kalpotāji.[7]

1953. gada 7. marta autobiogrāfijā precizē, ka tēvs cēlies no nabadzīgajiem zemniekiem, dzimis Volņijas guberņas Volodimiras-Volinskas apriņķa Branskas pagasta Volicas-Družkopolskas ciemā. Līdz 1917. gada revolūcijas oktobra boļševiku apvērsumam tēvs esot bijis nodarbināts lauksaimniecībā un pildījis muitnieka pienākumus. Pēc "Oktobra revolūcijas" esot strādājis dzimnāvās, elevatorā un tad milicijā par milīci. Tēvs miris 1948. gadā. Nikolajs Kovaļčuks faktiski neshiedz ziņas par māti, ko var izskaidrot ar apstākli, ka māte nomirusi 1919. gadā. Ģimenē kopā bijuši septiņi bērni.[8]

1915. gadā Nikolaju Kovaļču kopā ar ģimeni "pirmā imperiālistiskā kara bēgļus" evakuējuši uz Saratovas guberņas Serdobskas apriņķa Bekovas ciemu. Ģimene esot dzīvojuši slikti. Ziemā Nikolajs Kovaļčuks mācījies vietējā skolā, bet vasarā nācies strādāt par algotni pie vietējiem "kulakiem" un zemes īpašnieka, bet, pateicoties "Oktobra revolūcijai" situācija esot mainījusies.

Atbildot uz jautājumu par savu sociālo stāvokli, iestājoties Padomju Savienības Komunistiskajā partijā (PSKP)[9], Kovaļčuks norādījis, ka ir bijis kalpotājs. Kā savu pamatnodarbi viņš minēja darbu Valsts drošības ministrijas orgānos, turklāt kopējais darba stāžs šajā nodarbē atbilstoši 1953. gada 7. marta vadošo kadru uzskaites personas lapai – 33 gadi. PSKP biedru rindās Nikolaju Kovaļču uzņēma Saratovas guberņas Serdobskas apriņķa Bekovas ciema partijas pirmorganizācija 1927. gada novembrī (biedra kartes Nr. 1539471);[10] spriežot pēc autobiogrāfijas, par kandidātu kļuvis 1924. gadā[11]. Tomēr, spriežot pēc atbildēm uz jautājumiem par to, vai ir iepriekš bijis PSKP biedrs, kad konkrēti un iemesli, kādēļ bija izslēgts vai izstājies, Nikolaja Kovaļčuka gaitas PSKP nav iztikušas bez grūtībām, jo norādīts, ka Kovaļčuks bija biedra kandidāts no 1922. līdz 1923. gadam un ka bija izslēgts no PSKP biedra kandidātiem sakarā ar to, ka laulājies baznīcā.[12] Tomēr viņš nav bijis nedz "antipartijas grupējums", nedz arī to vidū, kas "svārstījušies par partijas līnijas īstenošanu". Nikolajs Kovaļčuks nav bijis Vissavienības Leņina Komunistiskās jaunatnes savienības (VLKJS)[13] biedrs, tāpat nav bijis biedrs citās organizācijās, arodbiedrībās.[14]

Atbildot uz jautājumu par iegūto izglītību, Nikolajs Kovaļčuks norādīja, ka ir ieguvis vidējo izglītību, tomēr viņa sniegtās ziņas par izglītības iestādēm un mācību laiku ir tik vispārīgas, ka liedz veikt pilnīgāku analīzi. Norādīts, ka ir mācījies otrās pakāpes skolā līdz 1919. gadam (iztrūkst informācija par mācību sākumu, konkrētās izglītības iestādes nosaukumu), kur pabeidza trīs klases. Šāds izglītības iestādes veids izveidojās Krievijā 1918. gadā. Vispārējās izglītības pamats bija deviņu klašu izglītība, ko varēja īstenot divos posmos pirmās pakāpes skolās un otrās pakāpes skolās, tomēr jau pirmajā Viskrievijas partijas apspriedē par tautas izglītību, kas norisinājās no 1920. gada 31. decembra līdz 1921. gada 4. janvārim un ko organizēja PSKP CK, sprieda par izglītības reformu, sevišķu uzmanību veltot vispārējai vidējai izglītībai, aizsākot šādu skolu reforma. Viena no apspriedes rekomendācijām paredzēja otrās pakāpes skolas vecākās klases pārveidot par tehnikumiem, tomēr, ievērojot to, ka skolas materiāli un personāla ziņā nebija gatavas, Krievijas Padomju Federatīvās Sociālistiskās Republikas (KPFSR) izglītības tautas komisariāts saglabāja otrās pakāpes skolas ar piecu gadu izglītību ar mācību dalījumu divos posmos – trīs un divu gadu mācībās.[15] Ievērojot minēto, vadošo kadru uzskaites personas lapā norādītā informācija jāizprot tādējādi, ka 1919. gadā Nikolajs Kovaļčuks pabeidza septiņu klašu izglītību. Atbilstoši Kovaļčuka sniegtajām ziņām no 1929. līdz 1932. gadam viņš mācījās Aizkaukāzas kājinieku skolā[16] (spriežot pēc konteksta, domāta izglītības iestāde, kas līdz 1992. gadam bija pazīstama kā ar Sarkanās Zvaigznes ordeni un Sarkanā Karoga ordeni apbalvotā 26 Baku komisāru Tbilisi augstākā artilērijas komandējošā sastāva skola), pabeidzot eksterni un kļūstot par vada komandieri. Turpinājis mācības, kā norādīja, Tbilisi komunistiskajā augstākā izglītības iestādē no 1932. līdz 1935. gadam.[17] Spriežot pēc konteksta, mācījies izglītības iestādē, kas saukta 26 Baku komisāru Aizkaukāzas komunistiskā universitāte Tiflīsā.

Spriežot pēc 1953. gada 7. marta vadošo kadru uzskaites personas lapas, mācības nav turpinājis, tāpēc likumsakarīgi, ka atbildes uz jautājumiem par zinātnisko grādu un zinātniskajiem darbiem ir noliedzošas.[18]

Vadošo kadru uzskaites personas lapa ļauj spriest, ka līdz tās aizpildīšanas brīdim 1953. gada 7. martā Nikolajs Kovaļčuks bijis ārzemēs kopā ar PSRS bruņotajiem spēkiem no 1945. gada līdz jūlijam Čehoslovākijas Republikā un Polijas Republikā, bet no 1946. gada oktobra līdz 1949. gada augustam Vācijas padomju okupācijas zonā kā PSRS Valsts drošības ministrijas pilnvarotais šajā Vācijas daļā.[19]

Drukāt
Sašaurināt tekstu
Sadalīt tekstu kolonnās

PSRS valsts drošības ministra vietnieks, LPSR iekšlietu ministrs un LPSR valsts drošības ministrs Nikolajs Kovaļčuks. Latvijas Nacionālā arhīva Latvijas Valsts arhīva PA-15500. fonda, 2. apr., 1278. lietas 2. lapa. Nikolaja Kovaļčuka, Kuzmas dēla 1953. gada 7. marta vadošo kadru uzskaites personas lapa.

Nikolajs Kovaļčuks savā vadošo kadru uzskaites personas lapā norādījis, ka darba gaitas sācis 1915. gada augustā, strādājot par algotni pie zemes īpašnieka un reizē mācoties Saratovas guberņas Serdobskas apriņķa Bekovas ciemā. 1919. gada janvārī Kovaļčuks maina nodarbi un līdz 1926. gada novembrim Saratovas guberņas Serdobskas apriņķī strādā dažādos amatos milicijā; vadošo kadru uzskaites personas lapā secīgi uzskaitīts – rajona milicijas priekšnieka palīgs, pagasta un rajona milicijas priekšnieks, apriņķa milicijas priekšnieka palīgs.[20] Autobiogrāfijā precizēts, ka sākumā darbu veica Bekovas ciemā, bet tad Serdobskas pilsētā.[21] No 1926. gada novembra līdz 1927. gada martam Nikolajs Kovaļčuks bija iesaukts dienēt[22] par sarkanarmieti Apvienotās galvenās politiskās pārvaldes karaspēka Ahalcihskas pulkā. Kā savu dienesta vietu Kovaļčuks norādījis Ahalcihs pilsētā Gruzijas Padomju Sociālistiskajā Republikā (PSR),[23] tomēr tobrīd tā bijusi Aizkaukāza Padomju Federatīvā Sociālistiskā Republika (PFSSR), No 1927. gada marta līdz 1932. gada maijam Nikolajs Kovaļčuks bija pilnvarotā palīgs un pilnvarotais 37. Batumi robežapsardzes nodaļas sevišķajā daļā (Batumi). No 1932. gada maija līdz 1938. gada novembrim Kovaļčuks bija dažādos amatos Apvienotajā galvenajā politiskajā pārvaldē[24] un Iekšlietu tautas komisariātā[25] Aizkaukāza PFSSR un Gruzijas PSR, pildot dienestu robežapsardzības pārvaldē un slepeni politiskajā daļā. Amati vadošo kadru uzskaites personas lapā uzskaitīti secīgi – pilnvarotais, vecākais pilnvarotais, nodaļas priekšnieka palīgs, nodaļas priekšnieks. Dienestu attiecīgajā laikā pildījis Tbilisi (līdz 1936. gadam saukta Tiflisa).[26] No 1938. gada novembra līdz 1941. gada jūlijam Nikolajs Kovaļčuks bija PSRS Iekšlietu tautas komisariāta Ļeņingradas apgabala pārvaldes politiskās daļas priekšnieka vietnieks un izmeklēšanas daļas priekšnieks. Kā dienesta vieta norādīta Ļeņingrada. No 1941. gada jūlija līdz 1942. gada jūnijai Kovaļčuks bija armijas grupas sevišķās daļas priekšnieks un Ļeņingradas frontes sevišķās daļas priekšnieka vietnieks.[27] Autobiogrāfijā minēts, ka, karam sākoties starp PSRS un nacionālsociālistisko Vāciju, Nikolajs Kovaļčuks bija iecelts par Lužskas armijas grupas sevišķās daļas priekšnieku, bet 1941. gada oktobrī par Iekšlietu tautas komisariāta Ļeņingradas frontes sevišķās daļas priekšnieka vietnieku.[28] No 1942. gada jūnija līdz 1943. gada aprīlim viņš bija Sibīrijas kara apgabala Iekšlietu tautas komisariāta sevišķās daļas priekšnieks (Novosibirskā).[29] No 1943. gada aprīļa līdz 1945. gada jūlijam Nikolajs Kovaļčuks bija Dienvidu un 4. Ukrainas frontes pretizlūkošanas pārvaldes SMERSH priekšnieks.[30] Spriežot pēc atbildes uz jautājumiem par dalību kara darbībā, secināms, ka Nikolajs Kovaļčuks piedalījies cīņās Ļeņingradas un Dienvidu un 4. Ukrainas frontēs.[31] No 1945. gada jūlija līdz 1946. gada maijam Kovaļčuks bija Piekarpātu kara apgabala pretizlūkošanas pārvaldes SMERSH priekšnieks (Čerņivci). No 1946. gada jūnija līdz 1949. gada augustam Nikolajs Kovaļčuks iecelts par PSRS valsts drošības ministra vietnieku (Maskava) un pilda PSRS Valsts drošības ministrijas pilnvarotā amatu PSRS okupācijas zonā Vācijā (Berlīnē);[32] autobiogrāfijā norādīts, ka no 1946. gada maija iecelts par ministru, bet septembrī nosūtīts uz Vāciju[33]. No 1949. gada augusta līdz 1952. gada oktobrim Kovaļčuks bija Ukrainas PSR valsts drošības ministrs (Kijeva), bet no 1953. gada februāra bija iecelts par LPSR Valsts drošības ministru, [34] ko pildīja līdz 1953. gada maijam[35]. Ievērojot to, ka LPSR Valsts drošības ministrija apvienota ar LPSR Iekšlietu ministriju 1953. gada 13. aprīlī, tad Nikolajs Kovaļčuks kļuvis uz īsu brīdi šīs apvienotās ministru. Tomēr minētās izmaiņas neparādās Nikolaja Kovaļčuka LKP CK nomenklatūras kadru personas lietā. Tās gūst atspoguļojumu formālos dokumentos, kas personas lietā nav iekļauti. Piemēram, saskaņā ar LPSR Augstākās Padomes Prezidija 1953. gada 13. aprīļa dekrētu LPSR Iekšlietu ministra amatā bija iecelts Nikolajs Kovaļčuks[36], bet saskaņā ar LPSR Augstākās Padomes 1953. gada 17. augusta lēmums *Par Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Dekretu apstiprināšanu par atbrīvošanu no Latvijas PSR Ministru pienākumiem*[37] paredz apstiprināt LPSR Iekšlietu ministra Nikolaja Kovaļčuka atbrīvošanu no ieņemamā amata.

1953. gada 7. marta vadošo kadru uzskaites personas lapas aizpildīšanas brīdī bija ģenerālleitnants un ietilpa komandējošā sastāvā.[38]

Nikolajs Kovaļčuks saņēmis vairākus apbalvojumus: 1940. gada aprīlī saņēma Sarkanās Zvaigznes ordeni par veiksmīgu valdības uzdevuma izpildi, no 1941. līdz 1945. gadam saņēma divus Ļeņina ordeņus, trīs Sarkanā Karoga ordeņus, Suvorova otrās pakāpes[39] ordeni, Kutuzova otrās pakāpes[40] ordeni, Sarkanās Zvaigznes ordeni par veiksmīgu valdības uzdevumu izpildi Otrā pasaules kara laikā Ļeņingradas un Dienvidu un 4. Ukrainas frontēs, kā arī par izdienu. Šajā laikā piešķirtas arī vairākas medaļas. 1948. gada augustā (24. jūnijā)[41] saņēma Ļeņina ordeni par veiksmīgu valdības uzdevumu izpildi Padomju Sociālistisko Republiku Savienības okupācijas zonā Vācijā.[42]

Vadošo kadru uzskaites personas lapa ļauj spriest, ka līdz tās aizpildīšanas brīdim 1953. gada 7. martā, Nikolajs Kovaļčuks bija "ievēlēts" par PSRS Augstākās Padomes deputātu 1950. gada martā no Kameņec-Podolskas apgabala[43] (Staro-Konstantinovas apgabals[44]).

Uz jautājumu 1953. gada 7. marta vadošo kadru uzskaites personas lapā par svešvalodu un PSRS tautu valodu zināšanām sniegtā atbilde (ievilkta svītras) ļauj secināt, ka Nikolajs Kovaļčuks zinājis vien krievu valodu.[45]

1953. gada 7. marta vadošo kadru uzskaites personas lapa faktiski nesniedz ziņas par ģimeni un dzīvesvietu. Tik daudz vien var uzzināt, ka viņš bija precējies, viņam bijusi sieva, meita un ka audzinājis arī brāļa vai māsas meitu. Dzīvesvieta – Rīga.[46]

Spriežot pēc publiski pieejamajām ziņām, 1954. gada 26. jūnijā Nikolaju Kovaļčuku atbrīvoja no dienesta PSRS Iekšlietu sistēmā par diskreditējošiem faktiem, bet, pamatojoties uz PSRS Ministru Padomes 1954. gada 23. novembra nolēmumu Nr. 2349-1118cc viņam atņemta ģenerālleitnanta dienesta pakāpe par diskreditējošu rīcību, strādājot valsts drošības orgānos, kas necienīga savienot ar augsto dienesta pakāpi. Nikolajs Kovaļčuks mira 1972. gadā Kijevā.[47]

[1] Šeit un turpmāk, norādot Latvijas Komunistiskās partijas institūciju vai amatu, būs izmantots Latvijas Komunistiskās partijas pēdējā nosaukuma akronīms.

[2] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l. (Nikolaja Kovaļčuka LKP CK nomenklatūras kadru personas lieta). Visi dokumenti lietā ir krievu valodā

[3] Sk. salīdzinājumam Петров, Никита. *Кто руководил органами госбезопасности, 1941–1954: Справочник*. Москва: Международное общество «Мемориал», «Звенья», 2010, с. 467–468.

[4] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 4. lp (1953. gada 7. marta autobiogrāfija).

[5] Holmskas guberņa izveidota vien 1912. gadā, atdalot to no Ļubļinas guberņas.

[6] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. (1953. gada 7. marta vadošo kadru uzskaites personas lapa).

[7] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp.

[8] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 4. lp.

[9] Šeit un turpmāk, norādot uz dalību Padomju Savienības Komunistiskajā partijā, būs izmantots pēdējā šīs partijas nosaukuma akronīms.

[10] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp.

[11] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 5. lp.

[12] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp.

[13] Šeit un turpmāk, norādot uz dalību Vissavienības Ļeņina Komunistiskās jaunatnes savienībā, būs izmantots pēdējā šīs organizācijas nosaukuma akronīms.

[14] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp.

[15] Константинов, Николай, Медынский, Евгений, Шабеева, Мария. *История педагогики* (издание пятое, дополненное и переработанное). Москва: Просвещение, 1982, с. 347–348.

[16] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp.

[17] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp.

[18] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp.

[19] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp.

[20] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. otra puse.

[21] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 4. lp. otra puse.

[22] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 4. lp. otra puse.

[23] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. otra puse.

[24] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. otra puse.

[25] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 4. lp. otra puse.

[26] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. otra puse.

[27] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. otra puse.

[28] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 4. lp. otra puse.

[29] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. otra puse.

[30] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. otra puse.

[31] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 3. lp.

[32] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. otra puse.

[33] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 5. lp.

[34] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 2. lp. otra puse.

[35] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 1. lp. (1953. gada 17. marta papildinājums kadru uzskaites personas lapai).

[36] "Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidijā", *Ciņa*, Nr. 88, 1953, 14. aprīlis, 1. lpp.

[37] Latvijas PSR Augstākās Padomes lēmums «Par Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija Dekretu apstiprināšanu par atbrīvošanu no Latvijas PSR Ministru pienākumiem», *Ciņa*, Nr. 196, 1953, 20. augusts, 1. lpp.

[38] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 3. lp. otra puse.

[39] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 1. lp.

[40] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 1. lp.

[41] PSRS Augstākās Padomes Prezidija dekrēts par sekmīgu valdības uzdevumu izpildīšanu pieņems 1948. gada 24. jūnijā. "Padomju kara administrācijas Vācijā darbinieki apbalvoti ar PSRS ordeniem un medaļām", *Ciņa*, Nr. 150, 1948, 26. jūnijs, 2. lpp.

[42] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 3. lp. otra puse.

[43] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 3. lp.

[44] "PSRS Augstākajā Padomē ievēlo deputatu saraksts. Savienības Padomē ievēlētie deputāti", *Ciņa*, Nr. 64, 1950, 15. marts, 3. lpp.

[45] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 3. lp.

[46] LVA, PA-15500. f., 2. apr., 1278. l., 3. lp. otra puse.

[47] Петров, Никита. *Кто руководил органами госбезопасности, 1941–1954: Справочник*. Москва: Международное общество «Мемориал», «Звенья», 2010, с. 467.

Saistītās ziņas:

Gints Zelmenis: 20. gadsimta astoņdesmito gadu «nepolitiskie» noziegumi okupētajā Latvijā un Valsts drošības komiteja 28.11.2017

Ineta Lipša: Valsts drošības komiteja valsts akciju sabiedrības «Intūrists» operatīvajā vadībā (1957-1992) 27.11.2017

Publicēta informācija par Ivara Godmaņa sadarbības fakta ar VDK pazudušās tiesas lietas meklēšanu 27.11.2017

Aldis Daugavvanags: Čekas loma kontrabandas izmeklēšanā (1945-1985). Atsevišķu piemēru analīze. 25.11.2017

Linars Muciņš: Nošaušana sevišķā kārtībā - PSRS noziegums pret ius cogens normām. Liepājas «Zilā brīnuma» piemērs. 21.11.2017

Tiesiskais skatpunkts: Latvijas Republikas informācijas atklātības kodols un VDK dokumenti. 20.11.2017

Kā bija jāvervē čekas aģentus? PSRS Valsts drošības komitejas instrukcija. 16.11.2017

Ieskats LPSR valsts drošības ministra Alfona Novika Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru personas lietā 17.10.2017

Ieskats LPSR VDK priekšsēdētāja Jāņa Vēvera Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru personas lietā 13.09.2017

Ieskats LPSR iekšlietu ministra Mihaila Drozda Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru lietā 15.08.2017

Ieskats čekista, LPSR iekšlietu ministra Jāņa Broliša Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru lietā 22.07.2017

Lielā terora čekista, LPSR iekšlietu ministra Alberta Sieka Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru lietas apskats 28.04.2017

Čekista, LPSR iekšlietu ministra Jura Augusta Eglīša Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru lietas apskats 19.04.2017

Ieskats čekista, LPSR iekšlietu ministra Ivana Zujāna Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru lietā 11.04.2017

Ieskats LPSR VDK priekšsēdētāja Longina Avdjukeviča Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru personas lietā 30.03.2017

Ieskats LPSR iekšlietu ministra un VDK darbinieka Bruno Šteinbrika LKP CK personas kadru lietā 22.03.2017

Čekista, LPSR iekšlietu ministra Vladimira Sējas LKP CK nomenklatūras lietas apskats 16.03.2017

Ieskats LPSR VDK priekšsēdētāja vietnieka Jāņa Trubiņa LKP CK nomenklatūras kadru lietā 04.03.2017

Ieskats LPSR Valsts drošības komitejas priekšsēdētāja Borisa Pugo LKP CK personas lietā 28.02.2017

12/21/2017

Ieskats LPSR iekšlietu un valsts drošības ministra Nikolaja Kovaļčuka Latvijas Komunistiskās partijas CK nomenklatūras kadru lietā

LPSR VDK priekšsēdētāja Edmunda Johansona biogrāfiskās ziņas 12.02.2017

Mārcis Raudis: ieslodzīto dienasgrāmatas kā čekistu izpētes avots - Alfona Novika piemērs 11.02.2017

Tweet

Patīk 0

Ieteikt

